

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Acta Ecclesiae Mediolanensis

Acta Synodalia Dioecesana Ecclesiae Mediolanensis, Pars Secunda

Borromeo, Carlo

Brixiae, 1603

De pijs exercitationibus singulorum Oblatorum, ad ipsorum disciplinae
spiritualis incrementum pertinentibus. Cap. I.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11399

diff. Archiepiscopus; vt progressus sui, quem aut in studijs literarum, & rerum spiritualium, aut in suorum munerum administratione, animarumque fructu fecerint, rationem reddant.

De hospitio Oblatorum. Cap. V I.

Heb. 13.

Cum autem inter Ecclesiasticarum virtutum munera, non vltimum certe locum hospitalitas obtineat, per quam Antiqui illi Patres, vt ait D. Paulus, Deo placuerunt, Angelis hospitio receptissimi qua iusta de causa, qui in Diocesi morantur, nulloque residendi iure sunt obstricti Oblati, Mediolanum venerint; benigno illos omnes hospitio excipiat Domus Sancti Sepulcri.

Idemque present alix quoque eius generis domus, quae in Diocesi Deo iuuantur constituentur.

Neque enim Oblatorum disciplina conuenire videtur, vbi sint tales Aedes constitutae, ad alias diuersi generis hospitij causa diuertere.

Sed neque qui Ecclesiasticum beneficium, officiumve personalis residentiae obtinent, ad laicales Domo hospitij causa in Vrbe diuertant: sed vel in eas Aedes veniant, quae clericorum causa Hospitij nomine nuper constitutae sunt, vel in alias Ecclesiasticorum hominum, praesertim vero Oblatorum, & eorum maxime qui Conuictores dicuntur.

Verum si quos horum frequentius diuertit, vbi in Vrbe morari iusta de causa contingat; hi cum Praeposito sancti Sepulcri re communicata, quod ad vitium impensam attinet, quod ab Hospitijs sua causa impenditur, illius iudicio compensent.

De oneribus a congregatione non recipiendis. Cap. V I I.

Neque onera vlla extrinsecus oblata, neque bona vllius generis cum oneribus coniuncta, neque quidquam eorum, quae priorum legatorum ratione atque titulo ita sunt instituta, vt illis vel perpetua onera, vel etiam ad tempus annexa sint, liceat congregationi, vel congregationis vlli familiae, Prae-

posito, vel cuius aliorum qui congregationi regendae praesunt, absque Reuerendissimi Archiepiscopi consensu accipere.

INSTITUTIONVM AD Oblatos pertinentium epitomes,

LIBER TERTIVS.

De pijs exercitationibus singulorum Oblatorum, ad ipsorum disciplinae spiritualis incrementum pertinentibus. Cap. I.

Cum officium, ad quod Dei benignitate & munere Oblati omnes vocati sunt, ad animarum salutem spectet, diuinumque ac supernatura-

le sit; idcirco charitatis desiderio, veraque in Deum pietate accensi, magis ac magis in hac ipsa animarum salute elaborandum esse (quod proculdubio praestantissimum Dei donum est) sibi omnino persuadeant, oportet: atque illis potissimum rationibus se id adepturos confidant, quibus supernaturales ac infusae virtutes omnes, quae vera sunt animarum iuuandarum instrumenta, impetrari, exorarique a Deo largitore solent; orationibus videlicet, ieiunijs, vigilijs, sanctarum scripturarum studijs, meditationibus, ipsaque humilitate potissimum.

Cum enim iutare alios, ad christianamque religionem ac pietatem, verasque virtutes dirigere sibi proposuerint Oblati; ipsis quam maxime perfectae in primis animorum suorum institutionis, vique integritati incumbendum est: quae ante omnia alia ecclesiasticis, sacerdotalique ordine insignitis hominibus inesse debent.

Hae autem perfectio virtutum omnium, ardentissimo studio & charitate in primis, atque familiaritate coniunctioneque cum Deo per spirituales exercitationes assiduas comparatur; tum veretiam recta atque sincera animi intentione, in rebus actionibusque omnibus ita obeundis, vt non propria vel affectio, vel utilitas, sed Dei gloria, animarumque salus vbiq; spectetur, ac praeratur.

Quare.

Quare sedulo eos operam dare oportet, ut quam diligentissimi sint, non solum in cognoscendis, sed in repellendis etiam pravis omnibus cupiditatibus; tum ijs quidem, quibus ad corporis voluptates sensuumque illecebras alliciantur homines; tum illis quoque, quibus ad vitæ comoda, atque ad diuitiarum opumque amorem & desiderium trahuntur.

Præterea verò etiam, ut proprii iudicii, propriæque voluntatis æqui iudices sint, ac moderatores.

Porro autem pernecessaria quoque censenda est ad institutum scopumque huius congregationis summopere tuendum, perfecta charitas, & animorum cõiunctio, tum cum membris alijs, tum cum ipso capite.

Quamobrem ament in primis, & obseruent Præpositum suum, inter eos locum Dei gerentem, illique non solum externa præceptorum executione promptè & nauiter obediant, sed interno etiam animi affectu; ita ut & voluntatem suam Præpositi voluntati consentientem perpetuò habeant, & mentem quoque ipsam ita accommodent & componant, ut toto pectore complectantur ac probent, quidquid Præpositus probauerit, conuenireque censuerit.

Itaque maleuolas murmuraciones & detractiones omnes, quibus Præpositi auctoritas lædi ac minui potest, charitasque mutua refrigerari, non aliter quam pestem ipsam, congregationumque omnium omnis disciplinæ & perfectionis certissimam contaminationem & extinctionem fugiant.

Temeraria de fratribus iudicia etiam atque etiam caueant, multoque magis etiam omnem simultatem ac malevolentiam, omnemque animi amaritudinem, quæ quacunquẽ causâ aduersus fratres concipi possit.

His igitur instructi Oblati seipso primò, ut prius dictum est, in dies magis ac magis in sincera ac pura illa charitate, qua vna permoti sponte suauis huius obedientiæ ac disciplinæ iugo leuique oneri sese submiserunt, perpetuò exerceant, gratiamque hanc a Deo singulari munere sibi collatam continuè conferbare studeant; atque in hoc spiritu iugi-

ter ita crescere, ut omni terreno atque humano affectu exuti, in solius Dei desiderio, ac ardentissima in Deum diuinisque res omnes religione atque reuerentia se totos occupent.

Dominum, in conspectu suo semper habeant, intueanturque, & coram illo ambulent; id est in eius sanctissima voluntate implenda studiosissime inuigilent.

Externi etiam Diuini cultus, qui internæ pietatis indicium est, diligentissimi atque exactissimi obseruatores sint; sibi que persuadeant omnino, pietatem erga Deum fontem vberissimum esse, & quo virtutes omnes emanant, vimque omnem, & dignitatem haurit animus.

Quamobrem nisi frustra laborare volint, atque loco verarum solidarumque virtutum, earum umbras atque imagines tantum sectari; in ea vna consequenda sibi maximè laborandum, atque eam continuè ab ipso auctore Deo votis & precibus petendam, in animum inducant oportet.

Sanctissimam Virginem Dei Matrem Mariam perpetuò pro humano genere intercedentem, atque huius Sanctæ Mediolanensis Ecclesiæ, seu ius ministerijs sese obtulerunt, peculiarem patronam, præcipuò pietatis affectu prosequantur.

Cumque illa Mediolanensi populo varia beneficia a Filio suo Domino nostro Iesu Christo sæpius aliàs impetrauerit in omnibus periculis, ærumnisque, siue totius Ecclesiæ, siue congregationis suæ; ad hæc autem vel maximè in missionibus ab Archiepiscopo imponendis, aliarumque grauium rerum tractationibus, ad illius patrocinium atque præsidium fidenti animo confugiant.

Meminerint etiam, se Beato Patri nostro Ambrosio oblatos esse: quam ob causam illius librorum studiosos eos esse decet, illorumque in primis, quos ille ad huius ecclesiæ clerum de officijs conscripsit.

Magnam curam operamque conferant ad imitationem illarum virtutum, quas tanquam hereditatis sanctissimæ ille Pater posteris reliquit: quare ut obsequentes filios decet, peculiari quodam ardore animi atque affectu illas comple-

plectantur.

Ex his præcipue illæ sunt, ad ecclesiæ gubernationem, atque episcopale onus, inuitus ingressus, quotidiana abstinencia, diuturna & terè assidua in ecclesijs statio, frequentis orationis & meditationis studium, religiosa & laboriosa sanctissimorum Sacramentorum ministratio, diligens episcopaliū ecclesiasticarumque functionum exercitatio, in sacris studijs institutionibusque christianis, quas & sermonibus & libris conficit, assidui magnique labores, constantia & fortitudo in omnibus, quas à mundo & Satana illatas pertulit, oppugnationibus, animi mansuetudo cum magnitudine coniuncta aduersus potentium hominum impetum atque furorem, prudentia in rebus gerendis, morum grauitas singularis, disciplina ecclesiasticæ diligentissimus cultus, pro fide catholica acerrima dimicatio mira erga sanctam Sedem Apostolicam obseruantia, magna commiseratio erga pauperes, benignusq; largitiones, charitas illa sempiterna memoria digna, qua profusus lachrymis peccata aliena defleuit; vsque adeo, vt animos in malè agendo obfirmatos, ad penitentia lachrymas perduxerit.

Has igitur, & alias virtutes, quas & operum exemplis, & scriptis, Sacerdotibus cleroque Pater Ambrosius reliquit, sibi quisque, qui Oblatorum numero adscriptus est, ob oculos ponat, tum videat etiam atque etiam diligenter, ne quam culpæ maculam contrahat, neve quidquam aut cogitet, aut loquatur, aut faciat, quod a sanctissimis illius Patris institutis, consilijs, monitisve alienum sit; ne, si quid eiusmodi admiserit, indignum se præbeat singulari illius patrocinio, efficiatq; vt quam prestiterit semel oblatio, minus ei grata sit.

Omnes præterea pro status sui ratione in eam curam incumbant, vt sacrorum canonum, constitutionum pontificiarum, conciliorum, & decretorum ad morum ecclesiasticorum ratione pertinentium; non modò notitiam ac scientiam teneant, sed executionem quoque, atque vsum; immò verò istū ipsum præcipue adiungant, tum ad sua, tum ad alio-

rum vitæ institutionem.

Illud etiam præcipue curent, vt cognita perspectaque planè habeant omnia, quæcunque ad huius ecclesiæ ritus, caeremonias, instituta, decreta, constitutiones, atque adeo institutiones cuiusvis generis pertinent; eaque ipsa eo maiori studio, libentiusq; seruent, atq; exequantur, vt reliquos ecclesiasticos homines suo exemplo trahant, incitentq; vehementer ad eadem ritè exequenda.

Prælectionibus sacris, & cõcionibus, & ecclesiasticis conuentibus, & alijs disciplina ecclesiasticæ communibus exercitationibus, ante alios intersint; nisi ob grauioribus alias occupationibus magisq; necessariis a Reuerendiss. Archiepiscopo aliquando impediuntur.

Omnibus etiam Archiepiscopaliibus Vicarijs, atque Visitatoribus ante alios promptè omnibus in rebus obediant, sacerdotibusque omnes reuereantur, seniores præsertim, in primisq; Vicarios Foraneos, Præpositos, & Parochos; quibus omnibus se se submittant, humilesque præbeant.

Ecclesiarum præterea, altarium, & omnis sacræ suppellectilis nitoris, ornatus, atque apparatus studiosi sint.

In Diuinis item officijs, ac ministerijs ritè pieque celebrandis atque obsequijs, decentem cultum, summamque reuerentiam adhibeant.

In primis autem vitæ innocentiam, ac morum castitatem integritatemque, summa cura summoque studio perpetuò prosequantur.

Vitæ, ac vestitus, domesticaque suppellectilis moderationem clericali ordine dignam, concilijs prouincialibus, & diocesanis, alijsque Archiepiscopaliibus institutionibus & decretis præscriptam exactè custodiant.

Singulis diebus, præter cõsuetas preces, quæ Deo voce persoluuntur, mane primùm, deinde vespèri, orationi quæ solò mentis motu fit, mentalisq; propterea nuncupatur, oblatis omnes tum clerici tum laici vacent; vespèrique præsertim in conscientia penetratè accurato seueroque examine introeant, vt eam, si forte inquinata sit, emendent atque purgent.

Sacer-

Sacerdotes bis saltem singulis hebdomadis (nisi sæpius etiam id faciendum sit) peccata, si qua commiserint confiteantur; atque ita viuere studeant, vt quotidie Missæ sacrificium celebrare dignè possint.

Clerici verò, & laici octauo quoque die peccata sua confiteantur, & sanctæ Communionis Sacramentum sumant: quamquam id sæpius rariùsve facere debent, prout Confessarij iudicium illis præscribet.

Confiteantur autem semper eiusdè Congregationibus Sacerdotibus, à Reuerendiss. Archiepiscopo, vel Præposito Sancti Sepulcri constitutis.

Quòd si illis eiusmodi Sacerdotes propter locorum distantiam conuenire difficile graueve fuerit; tum commodiores alios confessores idoneos aliunde illis assignare Archiepiscopo vel Præposito liceat.

Vniuersi autem Oblati, etiam laici, quotannis illis ipsis Sacerdotibus, quos idè Præpositus ad hoc munus delegerit, generaliter semel confiteantur, ab eo tempore confessionem huiusmodi inchoantes, qui postremam pariter omnium peccatorum confessionem præstiterunt; nisi de aliquibus interdum aliter censeat Præpositus ex Confessarij consilio. Hac enim ratione in suscepto huius vitæ instituto firmius confirmabuntur, atque ad Deo inseruiendum magis ac magis excitabuntur.

Vitent quoq; diligentissimè, nè quæquam diligant singulari præ cæteris amoris affectu, qui vt plurimum inordinatus esse solet: sed equali omnes, pro singulorum ratione & statu, charitate prosequantur; illorum tamen familiari potius ac sæpius vtentes consuetudine, ex quibus cumulatiorem percipere spiritualem utilitatem possint.

De exercitationibus ad proximorum salutem iuuandam pertinentibus.

Cap. I I.

Postquam autem huiusmodi virtutibus tanquam firmissimis præsidijs instructi fuerint Oblati; tum virtutem illam, quæ in huiusce Congregationis

hominibus maximè oranium elucescere debet, quæque in salutis animarum desiderio atque auxilio in primis posita est, quàm maximè excitare, atque exercere debent.

Quamobrem omnes in eam curam incumbant vehementer, vt ad omnia officia rectè obeunda se parent atque instruant, quibus via fit ad salutem animarum iuuandam & procurandam.

Quantò enim præstantiores in eo genere euadent, tantò melius suscepti instituti atque vocationis suæ scopum assequuntur.

Maximam autem vim ad eum charitatis erga animarum salutem ardorem, non modò in mentibus concipiendum sed alendum fouendumque habent, quæ subduntur.

Nempè sancta consuetudo, exercitatioque pia precandi perpetuò retenta, atq; adeo in dies aucta; quæ veluti interprete Deum coram familiariter pij homines alloquuntur.

Sic enim diuino spiritu afflari, sanctoq; salutis animarum desiderio magis accendi solent.

Illuc etiam spectat, animo assidue cogitare, quàm nobiles sint animæ & pretiosa in conspectu Domini; quanta literarum dignitas, quas proprio sanguine redimere filius Dei non recusauit; quamque præcellens opus sit, in eo salutari officio Dei cooperatores esse, quo nihil certè in terris maius, aut nobilius illustriùsve excogitari potest.

Ob oculos mentis præterea sempiternam gloriam sibi perpetuò proponant, quam mercedis loco, ijs qui nauiter minus hoc præstant, præparauit Deus: contra verò vniuersas pœnas ijs constitutas, qui rem tantam contemnunt, intueantur.

Sedulò præterea animaduertant, quanta veteris testamenti literis mandata hominis gratia fecerit Deus: Atque in eo potissimum cogitationem mentemque omnem figant, vt attentè considerent aduentum in terras Domini nostri Iesu Christi Filij Dei, diligenterq; perpendant, dum nobiscum in terris commoratus est, quanta desiderio salutis nostræ accensus fecerit, quantaque per-

pedus